

ISÄ
BROWNIN

YKSINKERTAISUUS

G. K. Chesterton

Isä Brownin yksinkertaisuus

G. K. Chesterton

Isä Brownin yksinkertaisuus

Suomentanut

Eino Palola

SAGA Egmont

Isä Brownin yksinkertaisuus

Translated by Eino Palola

Original title: *The Innocence of Father Brown*

Original language: English

Cover images: Shutterstock

Copyright © 2023 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727140810

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

SININEN RISTI

Aamunkoitteen hopea reunusti meren vihreältä välkkyvää vettä, kun höyrylaiva laski Harwichin satamaan päästään maihin suuren parven ihmisiä, joitten joukossa se mies, jota aiomme seurata, ei ollut eikä halunnut olla millään lailla huomiotaherättävä. Hänessä ei ollut mitään silmiinpistävää, jollemme ota lukuun tuskin huomattavaa vastakohtaa hänen pyhäpukunsa hienouden ja hänen kasvojensa virkamiesmaisen vakavuuden välillä. Hänellä oli yllään lyhyt vaaleanharmaa takki, valkoiset liivit ja hopeanvärinen olkilakki harmaansinisine nauhoineen. Tätä asua vastaan tuntuivat laihat kasvot synkiltä, etenkin kun ne päättyivät lyhyeen, mustaan partaan, joka teki espanjalaisen vaikutuksen ja johti ajatukset kuningatar Elisabetin aikana käytännössä olleeseen rengaskaulukseen. Hän poltteli savukettaan joutilaan vakavuudella, eikä mikään hänen käytöksessään viitannut siihen tosiasiaan, että harmaan takin alla oli piilossa ladattu revolveri, että valkeat liivit kätkevät poliisikortin ja että olkihattu peitti päätä, joka oli terävimpiä

koko Euroopassa. Sillä tämä mies oli itse Valentin, Pariisiin poliisipäällikkö ja maailman kuuluisin salapoliisi. Hän oli nyt matkalla Brysselistä Lontooseen toimittaakseen vuosisadan merkittävimmän vangitsemisen.

Flambeau oli Englannissa. Kolmen maan poliisit olivat vainuten seuranneet suurta rikollista Ghentistä Brysseliin, sieltä Haagiin Hollantiin, ja nyt pidettiin luultavana, että hän käyttäisi hyväkseen sitä sekamelskaa ja niitä omituisia oloja, jotka Lontoossa par'aikaa pidettävä Pyhä kongressi toisi mukanaan. Hän olisi luultavasti olevinaan joku alempi-arvoinen pappi, tai sihteeri, jolla oli kokouksessa jotain tehtävää, mutta Valentin ei voinut olla erikoisen varma siitä asiasta. Ei kukaan voinut olla varma siitä, mikä koski Flambeauta.

On kulunut jo monta vuotta siitä, kun tämä rikosten jättiläinen on lakannut tekemästä pahojaan maailmassa, ja kun hän ne lopetti, voitiin sanoa kuin Rolandin kuoleman jälkeen: rauha tuli äkkiä maailmaan. Mutta parhaina – tarkoitan tietysti pahimpina – päivinään oli Flambeau yhtä huomattava ja yhtä kansainvälinen henkilö kuin ”der Kaiser”. Melkein joka aamu kertoivat sanomalehdet, että hän oli välttänyt jonkun harvinaisen rikoksen seuraukset tekemällä uuden samanlaisen. Hän oli tavattoman suurivartaloineen ja rohkea gascognelainen ja hänen atleeti-huumorinsa purkauksista oli liikkeellä mitä uskomattomimpia juttuja. Kerrottiin, että hän oli kääntänyt tutkintotuomarin alassuin selvittääkseen hänen päätänsä, juossut pitkin Rue de Rivolia poliisi molemmissa kainaloissaan, y. m. samankaltaista. Oikeuden nimessä täytyy kuitenkin sanoa, että hänen ruumiillisen voimansa purkaukset tavallisesti esiintyivät samanlaisten verettömien, vaikka kylläkin sopimattomien kujeiden muodossa. Hänen varsinaiset rikoksensa olivat terävästi

suunniteltuja, suurisuuntaisia varkauksia. Mutta jokainen hänen varkauksistaan oli tavallaan uudenlainen synty, jolla oli oma tarinansa. Hänhän se perusti suuren tyroolilaisen meijeriyhtiön Lontooseen, yhtiön, jolla ei ollut meijereitä, ei lehmiä, ei maitokärkyjä, eikä maitoa, mutta kylläkin monta tuhatta jäsentä. Näille hän hankki tavaraa muuttamalla maitopullot muitten ovilta liiketuttaviensa ovien eteen. Hän se ylläpiti selittämätöntä ja tiheää kirjeenvaihtoa erään nuoren naisen kanssa, jonka kirjelaatikkoa tarkasti vartioitiin, valokuvaamalla mikroskooppisesti tiedonantonsa. Useat hänen kepposistaan olivat merkittäviä yksinkertaisuutensa ja reippaan suorituksensa vuoksi. Kerrotaan, että hän kerran keskellä yötä maalasi uudelleen talojen numerot eräällä kadulla, vain houkutellakseen ansaan erään matkustajan. Varmaa on, että hän keksi muutettavan kirjelaatikon, jonka hän asetti etukaupunkeihin, katujen kulmiin, toivossa, että joku tietämätön pistäisi niihin arvolähetyksiä. Sitäpaitsi oli hän tunnettu erittäin taitavaksi voimistelijaksi. Huolimatta suunnattomasta koostaan saattoi hän hypellä kuin heinäsiirikka ja kadota puunlatvoihin kuin nopea apina. Kun suuri Valentin lähti liikkeelle ottaakseen selvää Flambeaun hommista, oli hän, nämä seikat tuntien, täysin tietoinen siitä, etteivät hänen seikkailunsa olisi lopussa, sittenkun hän olisi löytänyt etsittävänsä.

Mutta kuinka hän saisi Flambeaun käsiinsä? Tätä kysymystä ei suuri Valentin ollut vielä likimainkaan itselleen selvittänyt.

Oli eräs seikka, jota Flambeau, huolimatta kekseliäisyydestään valepukuihin nähden, ei voinut salata, ja se oli hänen tavaton pituutensa. Jos Valentin nopealla katseellaan olisi huomannut pitkän hedelmäin myyjättären, pitkän krenatöörin, tai vaikkapa verrattain pitkän herttuattarenkin, olisi

hän kai heti vanginnut heidät. Mutta koko junassa ei ollut ketään, joka olisi voinut olla valepukuinen Flambeau. Silloin olisi kissakin saattanut olla valepukuinen giraffi. Hän oli jo etukäteen tarkkaan tutkinut laivan matkustajat, ja uusien tulokkaiden luku, jotka nousivat junaan Harwichissa ja matkan varrella, rajoittui kuuteen. Pikkuinen rautatienvirkamies oli matkalla keskusasemalle, kolme jokseenkin lyhytkasvuista vihanneskauppiasta nousi junaan toisella asemalla lähtöpaikasta, matala leskirouva aikoi Lontooseen eräästä Essexin pikkukaupungista ja eräs vähäpätöinen katolinen pappi tuli eräästä kylästä samasta kreivikunnasta. Kun Valentin sai nähdä pikku papin, luopui hän toiveistaan ja oli vähällä purskahtaa nauruun. Miespaha edusti täydelleen itäisten tasankojen kansantyyppiä, hänen kasvonsa olivat pyöreät ja ilmeettömät kuin norfolkilainen pannukakku, hänen silmänsä olivat tyhjät kuin Pohjanmeri, ja sitäpaitsi oli hänellä muassaan joukko ruskeaan paperiin käärittyjä paketteja, joista hänen oli vaikea pitää huolta. Pyhä kongressi oli kai imenyt monta tuollaista olentoa irti tukahtuneesta maalaiselämästä sokeina ja avuttomina kuin ahtaista pesistään nousseet myyrät. Valentin oli epäilijä tuota ankaraa ranskalaista tyyliä, eikä pitänyt papeista. Mutta hän saattoi sääliä heitä, ja jos ken, herätti tämä pikkumies sääliä. Hänellä oli suuri, pahoin kulunut sateenvarjo, joka alituisen putosi maahan. Hän ei näyttänyt tietävän, mikä osa paluupiletistä oli leikattava pois, ja jok'ikiselle matkatoverilleen vaunussa selitti hän lammasmaisin ilmeillä, että hän oli levoton kääroistään, sillä yhdessä niistä oli hänellä jotain ”puhtaasta hopeasta sinisine kivineen”. Hänelle ominainen sekoitus maalaismaista lörpöttelyhalua ja pyhää yksinkertaisuutta huvitti tavantakaa ranskalaista, kunnes pappi paketteineen saapui

Tottenhamiin, nousi junasta mutta palasi takaisin hakemaan sateenvarjoaan. Hänen näin puuhatessaan oli Valentin kyllin ystävällinen varottaakseen häntä puhumasta kaikille ihmisille, että esine, jota hän niin varoi, oli hopeinen. Puhuessaan kenen kanssa hyvänsä piti Valentin kuitenkin silmällä jotain toista. Hän vaaniskeli kaikkialla jotain toista köyhää tai rikasta, miestä tai naista, joka olisi täysin kuusi jalkaa pitkä. Flambeau oli nimittäin neljä tuumaa tätä mittaa pitempi.

Viimein nousi hän itsekkin pois Liverpool Streetillä vakuutettuna siitä, ettei hän siihen saakka ollut päästänyt pahantekijää livahtamaan. Sitten meni hän Scotland Yardille laillistuttaakseen asemansa ja ollakseen varma avusta tarpeen vaatiessa. Senjälkeen sytytti hän jälleen savukkeen ja läksi pitkälle vaellukselle Lontoon kaduille. Juuri kun hän näin kuljeksi kaduilla ja puistoissa Viktorian kaupunginosan tuella puolen, pysäytti hän äkkiä askeleensa ja jäi paikalleen. Hän huomasi olevansa hiljaisella, Lontoolle niin ominaisella, istutuksilla reunustetulla aukiolla, n. s. ”squarella”, jossa liike sattumalta oli keskeytynyt. Korkeat, sileät talot sen ympärillä näyttivät arvokkailta, mutta asumattomilta. Pensasryhmät keskustassa näyttivät hylätyiltä kuin pienet, vihreät saaret Tyynessä meressä. Yksi aukion sivu kohosi kuin parveke toisten yläpuolelle, ja linjan katkaisi täällä eräs Lontoon miellyttävimmistä yllätyksistä, ravintola, joka näytti eksyneen tänne Schesta.¹ Se näytti melkein selittämättömän viehättävältä ruukuissa kasvavine kääpiöpuineen ja pitkinne sitruunankeltaisine tai valkeine viirukkaisine päivänsuojustimineen. Se oli verrattain korkealla, ja Lontoossa tavallisen, rikkinäisen tyylin mukaan johtivat pitkät portaat kadulta sisäänkäytävälle, jokseenkin niin kuin ensimmäisen

kerroksen ikkunaa vasten olisi asetettu hengenpelastustikapuut. Valentin seisoi poltellen keltaviiruisten kaihtimien edessä ja katseli niitä kauan.

Ikmeissä on ikmeellisintä se, että ne tapahtuvat. Pilvet taivaalla saattavat yhtyä ja muodostaa tuijottavan ihmissilmän. Ollaan matkalla, suunta on epävarma ja kiverä puu piirtyy maisemaa vasten kuin kysymysmerkki. Nämä molemmat seikat olen viime päivinä itse huomannut. Nelson kuolee juuri voitonhetkellä, ja Williams niminen mies tappaa sattumalta miehen, jonka nimi on Williamsson. Sehän on aivan kuin olisi hän tappanut oman poikansa. Lyhyesti: tapahtumissa on jotain taikaa, mitä jokapäiväinen katselija ei huomaa. Tämän seikan on Poe eräässä paradoksissaan mainiosti ilmaissut: ”Viisaan täytyy ottaa lukuun aavistamatonkin”.

Aristide Valentin oli läpeensä ranskalainen, ja ranskalainen äly on erikoisesti ja puhtaasti *älyä*. Hän ei ollut mikään ”ajatuskone”, sillä tuo sana on nykyaikaisen fatalismin ja materialismin päätön keksintö. Kone on vain *kone*, juuri sen vuoksi, ettei se osaa ajatella, ja Valentin oli ajatteleva mies ja samalla rehellinen mies. Hän oli saavuttanut merkilliset menestyksensä, jotka tuntuivat noituudelta, terävällä johdonmukaisuudellaan, selvällä ja yksinkertaisella ranskalaisella ajatustavallaan. Ranskalaiset eivät saa maailmaa haltioihinsa sinkauttelemalla paradokseja, vaan ainoastaan toteuttamalla jonkun yhteisajatuksen. Tällaisen yhteisajatuksen saattavat he viedä pitkälle, kuten esim. Ranskan vallankumouksessa. Mutta juuri siksi, että Valentin ihaili järkeä, huomasi hän järjen rajat. Vain se, joka ei tiedä mitään automobiileista, puhuu automobiilin käyttämisestä ilman bentsiiniä; vain se, joka ei tiedä mitään järjestä, pyrkii

käsittelmään asioita ilman vahvoja, eittämättömiä perusteita. Ja niitä puuttui Valentinilta nyt. Flambeau ei ollut näyttäytynyt Harwichissa, ja jos hän todella oli Lontoossa, saattoi hän olla mikä hyvänsä pitkästä maankiertäjästä Wimbledonin tiellä Hotel Métropolin pitkään tarjoilijaan saakka. Kun Valentin oli tällaisessa alastoman tietämättömyyden tilassa, oli hänellä omat periaatteensa ja oma menettelytapansa, jota hän seurasi.

Tällaisissa tapauksissa hän otti aavistamattomankin lukuun. Tapauksissa, joissa hän ei voinut seurata järjellistä suuntaviivaa, seurasi hän kylmästi ja väsymättä järjetöntä. Hän ei hakenut oikeita paikkoja – pankkeja, poliisikonttoreja, yleisiä kohtauspaikkoja – hän etsi järjestelmällisesti vääriä. Hän kolkutti kaikkien tyhjen talojen oville, pistäytyi jokaiseen ulospääsytönsä soppeen, poikkesi syrjäpoluille, joita rikkakasat peittivät, ja kierteli kaikki ne mutkat, jotka aivan tarkoituksettomasti veivät syrjään valtateiltä. Hän puolusti näitä hassuja toimenpiteitä täysin johdonmukaisesti. Hän sanoi, että tämä tapa oli huonoin, jos oli olemassa johtolanka, mutta jos sellaista ei ollut, oli se paras, sillä olihan aina olemassa mahdollisuus, että juuri sama omituinen seikka, mikä pisti takaa-ajajan silmiin, oli herättänyt pakenevankin huomiota. Jostainhan täytyi alkaa, miksi ei siis siitä, mikä oli kiinnittänyt toisenkin huomiota? Noissa portaissa, tuon ravintolan hiljaisuudessa ja omituisuudessa oli jotain, mikä herätti salapoliisin hyvin vähän romanttisuuteen taipuvan mielen ja sai hänet yrittämään pientä temppua aivan arviolta. Hän meni ylös portaita, istuutui ikkunapöydän ääreen ja tilasi kupin vahvaa kahvia.

Aamupäivä oli jo kulunut puoleen, eikä hän vieläkään ollut syönyt aamiaista. Jätteitä toisten aterialta oli vielä pöydällä

muistuttamassa hänelle nälkää. Hän tilasi paistetun munan ja alkoi mietteissään sirottaa valkoista sokerijauhoa kahviin yhä ajatellen Flambeauta. Hän muisti kuinka Flambeaun kerran oli onnistunut karata naulapihtien avulla, toisen kerran auttoi häntä palava talo, sitten taas merkitön kirje, josta piti maksaa, kerran se, että hän sai ihmiset kaukoputkella tirkistelemään pyrstötähteä, joka uhkasi hävittää maan. Valentin piti poliisinaivojaan yhtä hyvinä kuin rikoksellisenkin, ja siinä hän oli oikeassa. Mutta hän ymmärsi täydelleen asemansa huonommuuden. ”Rikoksellinen on luova taiteilija, poliisi vain arvostelija”, sanoi hän katkerasti hymyillen ja nosti kahvikupin hitaasti huulilleen. Mutta samassa asetti hän sen kiivaasti takaisin. Hän oli pannut suolaa kahviinsa.

Hän katseli astiaa, josta hän oli ottanut tuota hopeanvalkoista jauhetta. Se oli varmasti pieni sokerirasia, yhtä ehdottomasti sokeria varten aiottu kuin samppanjabullo samppanjaa varten. Miksi oli siihen pantu suolaa? Oliko ehkä muita rasioita sokeria varten? Kas, tuossahan oli kaksi aivan täyttää suola-astiaa. Ehkäpä niissä oli jotain muuta ainetta. Hän maistoi sitä. Se oli sokeria. Ja nyt katseli hän mielenkiinto uudelleen heränneenä ympärilleen ravintolassa löytääkseen muita jälkiä tuosta omituisesta tavasta panna sokeria suola-astiaan ja suolaa sokerirasiaan.

Lukuunottamatta omituista, tumman nesteen valkoiseen seinäpaperiin jättämää pilkkua, näytti koko huone muuten siistiltä, iloiselta ja hyvin hoidetulta. Hän soitti tarjoilijaa.

Kun tuo olento kiiruhti esiin, tukka pörröllään ja silmät punaisina, sillä hetki oli verrattain aikainen, pyysi salapoliisi, joka ei halveksinut pientä pilaa, häntä maistamaan sokeria ja sanomaan, oliko se hotellin arvon mukaista. Tuloksena oli, että tarjoilija säpsähti ja tuli täysin valveille.

”Teettekö joka aamu vierailenne tämän kujeen?” kysyi Valentin. ”Eikö teistä tuo sukkeluus vaihtaa sokeri suolaan käy vähitellen yksitoikkoiseksi?”

Kun pilkka sai tämän selvemmän muodon, vakuutti tarjoilija, että laitoksen tarkoituksena tosiaan ei ollut sallia mitään niin sopimatonta. Sen täytyi johtua jostain omituisesta erehdyksestä. Hän otti sokerirasian käteensä ja katseli sitä. Hän tarttui suola-astiaan, katseli sitä ja hänen ilmeensä muuttui yhä sekavamaksi. Lopuksi pyysi hän aivan äkkiä anteeksi, kiiruhti pois ja palasi muutaman minuutin kuluttua isännän seurassa. Häinkin tutki ensin sokerirasiaa, sitten suola-astiaa ja hänkin näytti joutuvan hämilleen.

Äkkiä innostui tarjoilija niin, että tuskin sai sanaa suustansa.

”Minä luulen”, änkytti hän, ”minä luulen varmaan, että sen tekivät nuo molemmat papit.”

”Mitkä molemmat papit?”

”No”, sanoi tarjoilija. ”Nuo papit, jotka paiskasivat sopan seinään.”

”Paiskasivat sopan seinään?” toisti Valentin, vakuutettuna, että sanontatapa oli jollain lailla kuvaannollinen.

”Niin”, sanoi tarjoilija innokkaasti ja osoitti vaaleassa seinässä olevaa tummaa pilkkua. ”Paiskasivat sopan tuohon seinään.”

Valentin katseli kysyvästi isäntää, joka nyt kertoi asian yksityiskohtaisemmin.

”Niin, hyvä herra”, sanoi hän. ”Se on aivan totta, vaikka minä puolestani en usko, että asia on missään yhteydessä sokerin ja suolan kanssa. Kaksi pappia tuli tänne sisään, aikaisin aamulla, juuri kun luukut avattiin, juomaan lihalientä. Molemmat tekivät hyvin hiljaisen ja arvokkaan vaikutuksen; toinen maksoi laskun ja lähti, toinen, joka oli hiukan hitaampiliikkeenäinen, viipyi

muutaman minuutin ja kokoili kapineitansa. Mutta viimein lähti hänkin. Juuri kun hän oli astumaisillaan ulos, otti hän vain puoliksi tyhjentämänsä kupin ja heitti liemen seinään. Itse olin sisähuoneessa samoin kuin palvelijankin. Kun syöksyin ulos, oli seinä tahrattu ja huone tyhjä. Vahinkoa ei voi pitää erikoisen suurena, mutta hävytöntä se oli, ja minä koetin tavoittaa heitä kadulla. Mutta se ei onnistunut – he olivat jo ehtineet liian kauas. Minä näin vain, että he kääntyivät kulman ympäri ja alkoivat kulkea Carstairs-katua pitkin.

Salapoliisi oli jo pystyssä, hattu päässä ja keppi kädessä. Hän oli jo huomannut, että siinä pimeydessä, mikä vallitsi hänen ajatuksissaan, täytyi hänen seurata ensimmäistä omituista vihjausta, minkä hän sai. Maksettuaan laskunsa ja paiskattuaan lasioven perässään kiinni, kääntyi hän kohta lähimmälle kadulle.

Oli onni, että hänen silmänsä kuumeisimpinakin hetkinä oli kylmä ja käsityksensä nopea. Vilahdukselta huomasi hän jotain erään puodin edessä. Puoti oli tavallinen hedelmä- ja vihanneskauppa, ja koko joukko tavaroita oli näytteillä ulkona, taivasalla, nimi- ja hintalapuilla varustettuina. Enemmän silmiinpistävät olivat appelsiini- ja pähkinäkasat. Pähkinäkasen päällä oli lappu, johon oli sinisellä liidulla kirjoitettu: ”Parhaita Tanger-appelsiineja. Penny pari.” Appelsiinikasalla oli lappu, josta yhtä selvillä kirjaimilla luettiin: ”Parhaita brasilialaisia pähkinöitä. Naula 4 pennyä.” Herra Valentin tarkasti molempia lappuja. Hän oli ollut huomaavinaan samanlaisen onnistuneen sukkeluuden jo kerran ennen, jopa aivan äsken. Hän käänsi punaposkisen kauppiaan huomion kirjoituksien erehdyttävään sisältöön. Mies, joka oli seisokellut aivan jörönä katsellen milloin ylös, milloin alas katua, ei sanonut mitään, vaan vaihtoi äkeissään laput. Salapoliisi, joka seiso vieressä nojaten sirosti

kävelykeppiinsä, jatkoi puodin tarkastelua. Viimein sanoi hän: ”Suokaa anteeksi, hyvä herra, että siirryn puhumaan sellaisesta, mikä ei näytä kuuluvan tähän, mutta tekisin teille mielelläni kysymyksen kokeellisen sielutieteen ja ajatussyhtymäin alalta.”

Punaposkinen kauppias katseli häntä uhkaavasti, mutta Valentin jatkoi aivan huolettomasti, heilutellen keppiään: ”Mitä yhteyttä on”, sanoi hän, ”vaihdetuilla hintalapuilla hedelmäkaupassa ja lierilakkisella, joka on tullut huvimatkalle Lontooseen? Taikka, puhuakseni selvemmin, mikä salaperäinen side yhdistää kasan appelsiineiksi ristittyjä pähkinöitä ajatukseen kahdesta papista, joista toinen on pitkä, toinen lyhyt?”

Hedelmäkauppiaan silmät tunkeutuivat ulos päästä kuin etanan. Ei näyttänyt mahdottomalta, ettei hän heittäytyisi vieraan kimppuun. Lopuksi sopersi hän harmistuneella äänellä: ”Minä en tiedä, mitä se teitä liikuttaa, mutta jos olette heidän ystäviään, niin kertokaa terveisiä minulta ja sanokaa heille, että jos he vielä kerran kaatavat minun omenani, niin saavat he selkäänsä ja perin pohjin, olkoot he sitten pappeja tai ei!”

”Todellako”, huudahti salapoliisi innokkaasti osaaottaen. ”Kaasivatko ne teidän omenanne.”

”Niin, sen teki se toinen”, vastasi kuumaverinen hedelmäkauppias. ”Ne vierivät yli koko kadun, ja olisinpa antanut hänelle osansa, minä, jos minun ei olisi ollut pakko noukkia omenoita kadulta.”

”Mihin suuntaan ne papit menivät?” kysyi Valentin.

”Ne lähtivät kulkemaan toista katua vasemmalle täältä ja menivät sitten vinosti puistikon yli”, vastasi mies arvelematta.

”Kiitos”, sanoi Valentin ja katosi kuin salama. Mainitun puiston toisella puolen tapasi hän poliisin ja sanoi tälle: ”Tämä

on tärkeää, konstaapeli. Oletteko nähnyt paria pappia, leveälieriset hatut päässä?”

Poliisi alkoi nauraa. ”Kyllä kaiketi, sir”, sanoi hän.

”Ja jos kysytte, vastaan, että toinen oli kokolailla toisella kymmenellä. Hän seisoj tuossa kadulla niin pökerryksissään, että...”

”Mihin suuntaan ne menivät?”

”Ne nousivat keltaiseen raitiovaunuun tuolla”, vastasi mies.
”Yhteen niistä, jotka menevät Hampsteadiin.”

Valentin näytti poliisikorttinsa ja sanoi hyvin nopeasti:

”Kutsukaa pari miehistänne tulemaan kanssani seuraamaan noita pappeja.” Sitten meni hän yli kadun niin tarttuvan innokkaasti, että mahtava poliisi norjeni nopeajalkaisen tottelevaiseksi. Puolitoista minuuttia sen jälkeen yhtyi vastakkaisella katukäytävällä komisaario ja siviilipukuinen poliisimies ranskalaiseen salapoliisiin.

”Saanko kysyä, sire”, aloitti ensinmainittu, hymyillen tärkeän näköisenä.

Valentin viittasi kepillään. ”Kerron teille kaikki tuon raitiovaunun katolla”, sanoi hän ja ahtautui kaikin voimin tungoksen läpi. Sittenkun kaikki kolme olivat hengästyneinä istuutuneet keltaisten vaunujen katolle, sanoi komisaario:

”Ajaisimme nelinkerroin nopeammin automobiililla.”

”Siinä olette täysin oikeassa”, vastasi heidän johtajansa tyynesti, ”jos me vain tietäisimme, minne meidän matkamme vie.”

”No, minne me sitten menemme?” kysyi toinen ja tuijotti ulos.

Valentin rypisti otsaansa ja poltteli edelleen muutaman sekunnin. Sitten otti hän savukkeen sormiensa väliin ja sanoi:

**Rikoksia, mysteereitä ja eräs nokkela pappi – niistä on
hyväntuuliset Isä Brown -tarinat tehty!**

Isä Brown on paitsi seurakuntansa hengellinen tukipilari myös innokas amatöörietsivä. Kun yhteisössä tapahtuu mitä kummallisimpia rikoksia, on hän aina valmiina selvittämään, mitä on tapahtunut ja kuka on syyllinen. Isä Brownin terävä silmä ja tarkka ihmistuntemus takaavat sen, että hän löytää totuuden silloinkin, kun poliisit ovat ymmällään.

Isä Brownin yksinkertaisuus on G. K. Chestertonin Isä Brownin seikkailuista kertova kokoelma, jonka tarinat pursuavat lämmintä huumoria, filosofista pohdintaa, kiinnostavia rikoksia ja kiireetöntä tunnelmaa. Chestertonin kertomukset ovat dekkarigenren klassikoita, ja niistä on tehty radiokuunnelmia, elokuvia ja tv-sarjoja – muun muassa BBC:n "Isä Brown ja hänen laumansa", jota tähdittää Mark Williams.

G. K. Chesterton (1874–1936) oli englantilainen kirjailija ja taidekriitikko. Chesterton on kuuluisimpia varhaisia brittirikoskirjailijoita Agatha Christien ja Arthur Conan Doylen ohella.